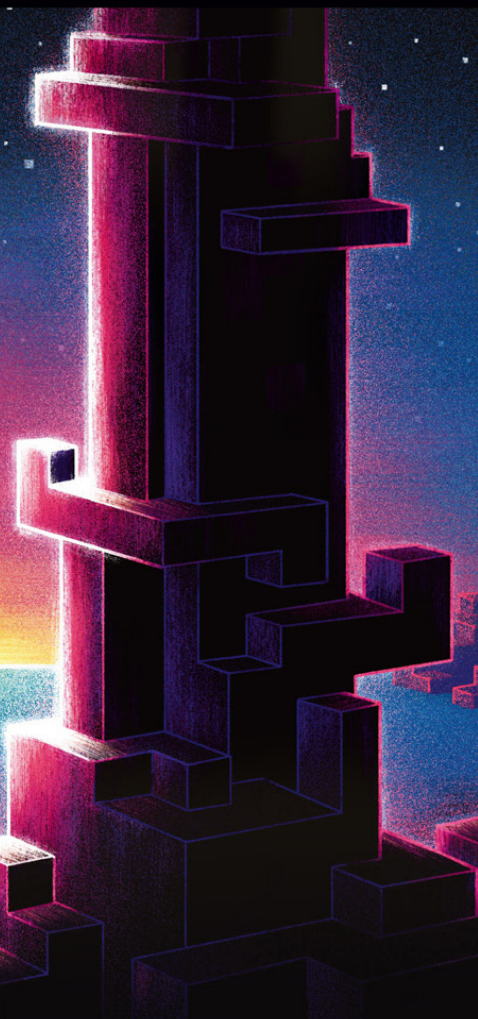

MINECRAFT™

УПРАВЛА

KIO KAN

JASON FRY

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 by Mojang AB a Mojang Synergies AB

Translation © Jan Mrlík, 2021

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Minecraft is a trademark or registered trademark
of Mojang Synergies AB. All rights reserved.

This translation published by arrangement
with Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Minecraft: Výprava je fiktivní dílo. Jména, místa, postavy
a události jsou buď produktem autorovy představitivosti,
nebo jsou užity smyšleným způsobem. Jakákoli podobnost
se skutečnými osobami, ať živými či mrtvými, událostmi
nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu MINECRAFT – THE VOYAGE,

vydaného v roce 2020 nakladatelstvím Del Rey,
an imprint of Random House, a division of Penguin
Random House LLC, New York přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Otilie Grezlová

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021, shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-499-1

*Tohle je pro Sama Jonese, spisovatele,
myslitele a vypravěče, kterého je záhodno sledovat.*

*Chlapče, až změníš svět,
tak mi dlužíš také nějaké věnování.*

Kapitola 1

DŮM NA POBŘEŽÍ

Stax Kameník a tři jeho věrní druhové

V domě na mořském břehu kousek od vody žil jistý mladík. V několika minutách vám o tom mladém muži povím víc, protože je to koneckonců hrdina našeho příběhu. Napřed byste ale měli vědět něco o domě, kde žije, protože i to je pro příběh důležité.

Nešlo o žádný palác. Nejspíš byste ho neoznačili ani za luxusní vilu. Ale byl velký a většina z těch, kdo ho spatřili, ho považovala za krásný. Vnější zdi měl z černobíle kroupnatého dioritu, růžové žuly a skla. Bloky dioritu a žuly získaly pečlivým opracováním vysoký lesk, takže když na ně dopadly první paprsky vycházejícího slunce, zdálo se, že dům září, jako by ho něco prosvěcovalo zevnitř.

Dům stál na úbočí zeleného návrší posetého bílými břízami a působil spíš jako součást krajiny než jako něco umělého, co v přírodě vybudoval člověk. Také okolní terén vykazoval stopy úprav, kterými se mělo docílit toho, aby se ten koutek kraje stal potěchou pro oko.

Pokud byste přicházeli k domu od moře, vystoupili byste z člunu na rozlehlý zelený trávník po obou stranách lemovaný řadami bříz. Po pravé straně se zvedal nevysoký kopeček pokrytý květinami všemožných barev – růžemi a pivoňkami, tulipány a chrpami a sedmikráskami. Po levé straně byste měli druhé nízké návrší s ohradami pro krávy a prasata a kuřata a ovce. Hned za nimi se táhla pečlivě udržovaná políčka s obilím, červenou řepou a mrkví, vedle nich

pak čtvercové záhony, kde rostly dýně a melouny. Nahoře rovnou před sebou byste měli dům. Jestli k němu chcete dojít, musíte projít alejí bílých bříz, které působí trochu jako vojenský špalír na přehlídce, minout rozkošnou fontánu bublající a šplouchající uprostřed čtvercového trávníku a vystoupit po širokém schodišti z leštěného dioritu. Teprve potom byste se ocitli před hlavním vchodem.

Mládenec, který v domě žil, se jmenoval Stax Kameník, třetí v rodu Kameníků, kteří tuto usedlost zvali svým domovem. Staxova babička, první Kamenice, o které kdo kdy slyšel, zde před dávnou dobou zřídila prosté obydlí zabudované do svahu – sotva víc než umělou jeskyni vykopanou v hlíně a skále. To její syn, Staxův otec, dům zvětšil, zasadil stromy a květiny, takže dům Kameníků pozvedl v impozantní usedlost.

Staxova babička i otec už byli mrtví, pohřbení ke zbytku rodiny na čestném místě v koutě zadní zahrady. Stax žil v domě sám, nebo skoro sám. Dům společně s ním totiž obývaly tři kočky: černá se zlatýma očima, šedá mourovaná se zelenýma očima a siamka s modrýma očima. Pojmenoval je Uhlířka, Smaragd a Lazuritka podle nerostů a minerálů, které rodina Kameníků dlouhé roky dolovala ze země.

Stax měl Uhlířku, Smaragda a Lazuritku velice rád a považoval je za společníky postačující k tomu, aby vedl šťastný život. V posledních letech s nimi začal i mluvit, přestože mu kočičky nikdy neodpověděly jinak než mrskáním ocásku, předením a občasným zamňoukáním. Pro obvyklé návštěvníky usedlosti Kameníků nebylo žádným překvapením, když našli Staxe někde na pozemcích kolem domu, jak sází květiny nebo stříhá větve stromů, a přitom si přátelsky povídá s jednou nebo více kočkami, které povětšinou spávaly na nějakém osluněném plácku.

Lidé žijící poblíž mladého Kameníka považovali jeho chování za trochu výstřední, jenže jim na Staxovi připadalo poněkud zvláštní prakticky všechno. Nejstarší sousedé

pamatovali Staxovu babičku, zdatnou havířku, která nikdy nezaváhala, když se jí nabídla možnost zalézt do nějaké tmavé díry vedoucí do hloubi země, odkud se vracela obtížená cennými minerály a jinými úžasnými poklady. Ti mladší vzpomínali na Staxova otce jako na usměvavého muže, velkého dobrodruha, který velmi rád cestoval po světě a setkával se s novými lidmi. Miloval vyprávění a sám si vedl velice dobře při líčení vlastních příhod; dařilo se mu i přesvědčovat lidi, s nimiž se právě setkal, že by byli rozhodně šťastnější, kdyby si koupili nějaké bloky horniny, které Kameníkova rodina právě vydolovala a poté je upravila do vysokého lesku.

Všichni sousedé pak, bez ohledu na věk, byli zajedno v tom, že Stax se vůbec nepodobá babičce ani otci. Vždycky jednou za několik týdnů zašel do kanceláře rodinného podniku, aby zařídil věci nezbytné pro chod firmy, ale pokud kdo věděl, nikdy se nevypravil na cestu skrz lesy nebo přes planiny, ani se od loděnice Kameníků nevydal na nějakou plavbu, při níž by navštívil země, o kterých jeho otec vyprávěl tak úžasné historky. Všichni se shodovali v tom, že Stax je dovedný horník a kameník, protože se řemeslo naučil od otce a od babičky, ale nikdy neprojevil snahu najít nový důl a přesvědčit se, co by se z něho dalo vytěžit. Lidé, kteří přicházeli k velkému domu na břehu moře, aby Staxe navštívili, potom hovořili o tom, že Stax je opravdu příjemný společník, pokud s ním člověk mluví o kočkách nebo květinách, ale jakmile v řeči zabrousí na něco jiného, za chvíli zjistí, že Staxovi se do očí vkrádá nepřítomný pohled, začne se nepokojně vrtět a za několik minut se omluví – a ne vždycky zrovna přesvědčivě – a schová se uvnitř v domě.

Laskavým sousedům bylo Staxe líto, protože osiřel, když byl ještě hodně mladý, a ptali se, co je tak špatného na tom, že je trošku pecivál a víc se zajímá o kočky a květiny než o dolování, při kterém – a to vám potvrdí každý horník – vás obklopuje tma, často to tam v hlubině smrdí a někdy je

to o zdraví. Méně chápvaví sousedé poukazovali na to, jaké má Stax štěstí, že se ostatní příslušníci jeho rodiny tolik let tvrdě pachtili, takže on vlastně vůbec nemusí pracovat. Jak ubíhaly roky a Stax se stával pořád divnější a divnější, přibývalo mu nepříliš přátelských sousedů a těch laskavějších ubývalo.

Podívejte, já nemám možnost zjistit, jak jste staří. Může vám být osm, osmnáct nebo osmaosmdesát, nebo dokonce osm set osmaosmdesát. (Dobrá, osm set osmdesát osm vám asi nebude.) Avšak bez ohledu na to, jaká číslovka je ve vašem případě ta správná, jistě dobře víte, jak je pro lidi snadné být netolerantní k věcem, o kterých toho vlastně moc nevědí. Takže mi dovoluňte vylíčit událost, která Staxu Kameníkovi převrátila život naruby; ten den později vnímal jako poslední z předcházející dlouhé řady normálních, obyčejných dnů, poslední, jaký zažil, protože po něm nastal den, kdy se všechno začalo přílišně kazit. Kdybyste takový den předem poznali a vytušili, co bude následovat, možná byste dokázali vymyslet, co s tím.

Kapitola 2

POSLEDNÍ NORMÁLNÍ DEN

Snídaně s kočkami • Nevítaná návštěva • Povinnosti na usedlosti • Práce pro sekeru • Věci se vrací k normálu, ovšem jen nakrátko

Ten zvláštní den odstartoval slunečným ránem. Stax se probudil pozdě. Spával v ložnici v prvním patře, která kdysi patřivala jeho otci. Měl v ní okna od podlahy po strop, ta ale naštěstí před vycházejícím sluncem stínil kopeček za zadní zahradou. Vytřel si spánek z očí a opatrně zvedl Uhlíčku, která mu spala na prsou, a pak Smaragda, jenž se mu natáhl přes kolena. Ani jedna z koček se nezbudila, když je opatrně ukládal do zmuchlané přikrývky, jen Smaragd zazíval na plné kolo a pak se spokojeně protáhl do dlouhého chlupatého luku. Stax se rozhlížel po Lazuritce a zjistil, že siamská kočka už se probudila, sedí v nohách postele a věnuje se ranní hygieně.

„Dobré ráno, kočičáci,“ pozdravil je Stax vesele a vysloužil si zavrnění od Lazuritky, zatímco Uhlíčka pouze stříhla uchem. Stax, stále ještě rozespálý, si oblékl župan, protáhl se a podrbl v rozčuchaných vlasech.

Z ložnice v patře vedl žebřík do přízemí, ale také dveře na balkon, z něhož se nabízel výhled na zadní zahradu. Než Stax dveře otevřel, podíval se napřed z oken pro případ, že by se někde v okolí potulovalo něco jako zombie nebo pavouk. Příliš se toho ale neobával. Od rozbřesku už uběhla nějaká doba a nastala dost pozdní hodina, takže slunce by každého nebezpečného nočního tvora spálilo nebo ho zahnilo někam do úkrytu. Pozemky kolem domu

Kameníků chránily lucerny na dioritových pilířích vztyčených v takovém rozestupu, aby spolehlivě odradily nebezpečné tvory od houfování kolem domu. Je pravda, že jednou ráno *číhal* nad balkonem pavouk, a zrovna ten velký, co má na hlavě hrozen rudých očí a je porostlý černými štětinami. Staxe tehdy pořádně vylekal, takže byl skoro celý týden vvedený z míry. Kdypak to bylo? *Loni v létě*, pomyslel si Stax, i když si nebyl tak úplně jistý, jestli to nebylo o rok dřív.

Tentokrát poklid krásného rána nenarušil pavouk ani jiný obludný mob – pána domu uvítala jen dokonalá záře slunce a teplý větřík. Stax se upokojil, vyšel ven, nechal dveře otevřené a opřel se pohodlně o zábradlí lemující balkon, aby si pěkně shora prohlédl zadní zahradu. Pod sebou viděl okraj dioritového plaveckého bazénu, který postavil jeho otec, zpola pod širým nebem a zpola stíněný střechem z kamene a hlíny. Voda vypadala chladivě a lákavě, takže Stax usoudil, že smočit se v bazénu bude skvělým způsobem, jak zakončit odpoledne, kdy asi bude pěkně horko.

Vedle bazénu se na okraji svěžího zeleného trávníku rýsoval dřevěný poklop. Ten skrýval vchod do nejbohatšího dolu Kameníků, do něhož se sestupovalo svislou centrální šachtou. O kousek dál, pod nejstaršími břízami a nedaleko jiskřícího modrého vodopádu, se nalézaly hroby jeho rodičů a prarodičů, bohatě osázené květy. Stax zvedl pohled na hřeben návrší za vzdáleným okrajem zadní zahrady, kde se tyčil vysoký dioritový pilíř korunovaný jasně zářící lampou. Tam končily jeho pozemky. Za sloupem směrem k západu se rozkládal záliv ve tvaru půlměsíce, lemovaný pláží a hustým zeleným lesem.

Kdyby Stax kráčel podél břehu, za den by dorazil poblíž dalšího dolu Kameníků, který ležel na ostrově dost vzdáleném od břehu, a potom k nevelkému domu na horském úbočí; obklopovala ho pustá země porostlá zakrslými křovisky a akáciemi. Dům představoval strohou předsunutou

základnu, kterou si postavil jeho otec a využíval ji k chovu dobytka a zkoumání tunelů a lávových jícnu táhnoucích se pod horou. V chatě by se našlo sotva víc než lůžko, pec, truhla a pracovní stůl. Stax tam nezavítal od doby, kdy byl ještě dítě, a říkal si, jestli chata pořád ještě stojí na svém místě. Ale samozřejmě stála – proč by se na tom mělo něco měnit?

„Nemám důvod tam jít, když je to taková dálka, co říkáš, Lazuritko?“ zeptal se siamské kočky, která mu strkala hlavou do lýtka. „Zvlášť když je tam tolik práce. Začneme tím, že hladovým kočičkám nachystáme snídani.“

Oblékl se a sestoupil po žebříku, takže se ocitl uprostřed přízemí – hlavního prostoru celé budovy. Před sebou měl širokou stěnu ze skleněných bloků, skrz kterou viděl na trávník s fontánou, za níž se táhla alej bříz až k moři. Vlevo se nacházela místnost s vysokým stropem, určená pro trofeje rodiny Kameníků, a vedle ní malá ložnička s nízkým stropem a výhledem na trávník u domu. Za zády měl dveře na zadní zahradu a rovněž místnost, která sloužila jako skladiště i dílna současně, kde kolem stěn stály pěkně vedle sebe truhly, pece, pracovní stoly a stavy a kde také ústil žebřík, po němž se dalo sestoupit ještě níž, do suterénní alchymistické dílny, dalšího skladiště a k bazénu. Po pravé ruce měl Stax několik pohovek a křesel a za nimi se táhla druhá skleněná stěna, v níž byly vsazené dveře, jimiž se vycházelo na jižní trávník. Stax ze svého místa sotva zahlédl střechu loděnice šikovně vsazené mezi úpatí kopce a ohradu pro ovce.

Pustil se do přípravy snídaně a mezitím Uhlířka, Smaragd i Lazuritka slezli po žebříku z horní ložnice. Teď se mu vinuli k nohám a mňoukali, jako by byli na pokraji smrti hladem. Uchystal jim rybu, pro sebe ukrojil krajíc chleba a zkropil ho medem. Zkoumal napřed východní trávník, potom jižní trávník, a nakonec zadní zahradu. Všechno vyhlíželo, jak mělo, čili úplně stejně jako včera a o týden a o měsíc dřív.

S jednou výjimkou.

„Hmm, kočičáci, tohle není správné,“ pravil Stax. Odložil napůl sněžený krajíc na stůl na konci chodby, přímo pod rámy, v nichž visel kamenný krumpáč a meč, a vylezl po žebříku nahoru do ložnice. Vyšel na balkon a zahleděl se na kopec za zahradou.

Korunu návrší zdobily břízy vysazené na terasovitě upraveném svahu a poskytovaly zahradě potřebné zastínění. Tak to Staxův otec chtěl – měl rád bílé a přímé kmeny bříz i jejich tmavě zelené listí připomínající čepele a svému synovi ukazoval, jak bílou kůru zdobí černé skvrny. Díky tomu se podobaly dioritovým stěnám domu, takže zadní zahrada i trávník působily jako pokračování domu Kameníkových, nikoli jako oddělené pozemky.

Teď však Stax jasně viděl to, co zahlédl z přízemí. Mezi listím bříz vyčuhoval na hřbetu kopce jiný odstín zelené barvy a také náznak tmavého kmene.

„Páni, jak mi tohle mohlo ujít?“ ptal se, ovšem jenom sám sebe, protože zapomněl, že Uhlířka, Smaragd i Lazuritka jsou ještě dole a cpou se kusy ryby, z nichž nechají holé kosti. „Vyrostl tam jakýsi dub a kazí celý výhled. To přece nemůžeme připustit, co říkáte? Co by na to řekl táta?“

Stax stál nějakou dobu na balkoně; napřed dumal nad nevítaným dubem a pak bedlivě prohlížel hřeben návrší i kopce za zadní zahradou, jestli náhodou jeho pozornosti neunikl nějaký další nezvaný host. Ale všechno ostatní se zdálo být tak, jak mělo.

„No ano, je to docela jasné,“ konstatoval Stax. „Budeme muset upravit rozvrh práce na dnešní den.“

Ale ani ho nenapadlo, aby se rovnou vydal vypořádat se s vlezlým stromem, ba neudělal to ani během následujících několika hodin. Místo toho se toulal po části pobřeží, která náležela k usedlosti, dopřál si chvilku k pohledu na vzdálené ledovce a osekal několik drnů, z nichž vyrašila příliš vysoká tráva. Přemítal, jestli by květiny porůstající nízké

návrší nevypadaly lépe, kdyby se k nim přidalo něco fialkového, aby byl porost barevnější. Možná by měl vůbec celý kopec překopat, dát mu pěkný symetrický tvar a vytvořit na něm terasy, které by mohl osázet.

Stax usoudil, že překopat kopec je na jeden den příliš mnoho práce, zvláště když je tak horko, ale slíbil si, že tu myšlenku po několika týdnech znovu uváží. Podíval se na krávy a kuřata, sebral mléko a vejce, aby je uložil ve spižírně, a zakončil inspekci tím, že přeskočil plot a ocitl se uprostřed stáda kamenických ovcí, v němž kromě zvířat s bílou vlnou byly také ovečky červené, žluté, modré a oranžové. Zřejmě nechal dveře do domu otevřené, protože zatímco se zabýval ovci, objevily se u něho kočky a střídavě předly a mňoukaly, aby si jich všímal.

„Myslím, že by to chtělo ještě fialovou vlnu,“ mínil Stax, když chvíli sledoval modrou a červenou ovci, jak se pasou v koutě ohrady. „Co říkáte, kočičáci? Naše usedlost potřebuje mít ovce všech barev, no ne?“

Uhlířka na to zamňoukala a Stax zavrtěl hlavou.

„Obarvit bílou ovci na fialovo? No, to bychom myslím zvládli. Ale daleko lepší je zařídit to přirozenou cestou, ne? Já si stejně nejsem jistý, jestli máme ve skladišti fialovou barvu.“

Čím víc o tom Stax přemýšlel, tím víc byl přesvědčený, že měl pravdu a že žádnou fialovou barvu ve skladišti nenajde. Uvědomoval si, že v některé z otcových knih v alchymistické dílně u bazénu by našel návod, jak fialovou vyrobit. Bazén – to mu připomnělo plavání, což byl příjemný způsob, jak přežít horké odpoledne. Slunce stálo v polovině své dráhy napříč oblohou, ale stále trvala nepříjemná vlhkost, aniž by se ukazoval náznak deště. Když Stax pohlédl na oblohu, připomnělo mu to zase ten mizerný dub, který vyrostl tam, kde neměl co dělat.

Přeskočil přes plot ven z ovčí ohrady a napadlo ho, že babička by rozhodně neschvalovala používání takového

zkratky a trvala by na tom, aby vyšel bránou. Tentokrát se ujistil, že jsou dveře dobře zavřené, i když Lazuritka si jako obvykle dávala načas, než se rozhodla, zda chce jít do domu nebo ne.

Ve skladišti panoval příjemný chládek. Stax si otíral čelo a jeho rozhodnutí začalo dostávat vážné trhliny.

„Ten dub bude zítra jen o maličký kousek vyšší,“ řekl Smaragdovi, který se stočil do klubíčka na peci a očividně se chystal znovu odplout do dřímoty. Šedý mourovatý kocour spokojeně zavřel oči, zívln a začal si olizovat tlapky mezi dráčky.

„Ano, myslím, že máš úplnou pravdu,“ pokýval hlavou Stax. „Tvrdá práce dnes znamená lenošení zítra. Hmm. Kdepak jsem tohle slyšel? To by mě opravdu zajímalo. Určitě to neřekli ani otec, ani babička. Tvrdá práce dnes, další tvrdá práce zítra – to by se jim podobalo víc, nemyslíš?“

Když otevřel truhlu s nářadím, panty zaskřípaly. Uvnitř ležely pečlivě uložené předměty: meče a sekery vedle lopat a motyk. Měl tu hromádky zbroje, toulce plné šípů a svitky tětiv. Vedle kompasů se nacházely nůžky a tyčky vzácných dřev, které přinesl Staxův otec ze svých výprav.

Stax si vybral diamantovou sekeru, ozkoušel její ostří, ale rychle prstem ucukl. Pověsil si sekeru přes rameno, přátelsky podrbal Lazuritku za ušima a zamířil k zadnímu východu. Uvažoval, jestli by si neměl vzít diamantový prsní krunýř nebo aspoň přílbu ze stojanu s brněním v místnosti s trofejemi, ale hned zase tu myšlenku zavrhl. Na kopci neviděl už kolik měsíců ani jednoho creepera, ten den panovalo otravné vedro, a navíc má k obraně diamantovou sekeru, která musí postačovat proti každému nečekanému ohrožení.

„I když se musí uznat, že pro takovou práci není sekera ten správný nástroj, že ano?“ zeptal se Uhlířky, která klušala vedle něho po trávníku s ocáskem trčícím k nebi. „Babička by z toho měla záchvat!“

Stax provinile střelil pohledem ke stinnému koutu zahrady, kde ležely hroby mrtvých Kameníků, ale za pár minut už stoupal k vršku kopce a mhouřil oči proti slunci, které se zvolna sklánělo k obzoru. Před sebou viděl zlořečený dub – mladý strom, který teprve nedávno vyrostl ze semenáčku, aby si vybojoval cestu ze stínu vrhaného břízami a mohl vztáhnout větve ke slunci.

„Obávám se, že sis našel špatné místo,“ zamumlal Stax omluvně, zlehka poplácával na dubový kmen a podíval se po Uhlířce, aby se ujistil, že si našla bezpečné místo, kde by si zdřímala. Švihl sekerou proti kmeni a ozvalo se hluboké, těžké *křach*, které se ozvěnou vrátilo od okolních kopců a od lesknoucích se bělorůžových stěn domu. Znovu několikrát sekl a přetál celý kmen, což mu dovolilo věnovat se větvím a listím, dokud nestál na pařezu, pořádně zpocený a obklopený zbytky listí a třískami.

„Tak, slušná porce denní práce je hotova,“ oznámil Stax Uhlířce, která neodpověděla ničím víc, než že se protáhla a posunula o kousek dál, kam ještě svítilo sluníčko. Stax seskočil z pařezu, rozsekal ho a začal sbírat dřevo, které vytěžil. Do toho si vesele pískal a činil se, dokud místo, kde dub stával, nebylo zase čisté a upravené. Možná se mu to jen zdálo, ale Stax měl pocit, že na tom holém kousku země zase začíná růst tráva.

Slunce se dotýkalo hřbetů vzdálených kopců na západě a jeho paprsky barvily klidnou mořskou hladinu do růžova a oranžova. Do zadní zahrady již se pokládaly stíny a protahovaly se k radostně zářícímu domu.

„Tak si myslím, že si dopřejeme večerního zaplavání,“ usoudil Stax a opět si hodil sekeru přes rameno.

Než se ponořil do bazénu, nakrmil kočky, dubové dřevo přidal k zásobám řeziva uloženým v domě a vrátil diamantovou sekeru na její místo ve skladišti. Napadlo ho, že by si mohl vzít k bazénu jeden z otcových diamantových mečů, ale nakonec to zavrhl; zadní zahradu měl dobře osvětlenou

a v nepravděpodobném případě nějakých potíží to měl ke dveřím do alchymistické dílny jen pár kroků.

A tak se Stax lenivě ráchal v bazénu, lokty se opíral o okraj z leštěného dioritu, kočky si hrály v zahradě a nad hlavami jim pomrkávaly hvězdy. A právě jak předpokládal, nepříhodilo se nic mimořádného.

Byl to poslední večer, o kterém to mohl po pravdě říct.

Kapitola 3

NÁVŠTĚVNÍK

Nezvaný host • Prohlídka usedlosti • Padají nepříjemné otázky, neochotně zodpovídané • Do dolu • Příslib další společnosti

Stax se domníval, že návštěvník má asi nějaké potíže, když přistál u nesprávného mola.

Ti, kteří za Staxem připlouvali obchodně, dobře věděli, že mají s člunem přistávat u trávníku, v mělkém zálivu, který otec pečlivě upravil právě pro takové návštěvy. Tak mohl Stax hned vidět, že k němu někdo zavítal, ale příchozím se také usedlost jevila v tom nejlepším pohledu. Před obchodním jednáním návštěvníci prošli březovou alejí, minuli fontánu a vystoupali po dioritových schodech.

Všichni, kdo sem připlouvali za obchodem, tohle věděli, protože samozřejmě nepřicházeli bez ohlášení. Napřed se zastavili v důlní kanceláři Kameníků, tam si s někým promluvili, a ten někdo pak spěchal do usedlosti, aby Staxe vyrozuměl o tom, že má čekat návštěvu. Tak se to zavedlo už za otcových dob a tento systém fungoval zcela uspokojivě, proto Stax neviděl důvod, proč od něho pouštět.

Avšak tento návštěvník dorazil bez předchozího ohlášení.

Tak se stalo, že Stax doma končil se snídaní a zrovna Smaragdovi vysvětloval, že nemůže dostat další tresku, když si všiml lodi vyrobené z tmavého dřeva, která se blížila k jižnímu břehu. „Copak má tohle znamenat, kočičáci?“ zeptal se, nepatrně rozladěný, a nerudně se zahleděl přes trávník, jestli nezahledne další člun mířící do zálivu, kam patřil. Ale žádné jiné plavidlo na moři neviděl.

„Co to je?“ zeptal se znovu, když se člun přiblížil k jejich malému rodinnému molu a člověk v něm vložil vesla do lodi. Rozhodně se chystal přistát.

„To je ale nepříjemné,“ zabručel Stax a rychle zkontroloval, jestli na sobě má čistý župan – výsledek prohlídky ho uspokojil. „Nejspíš nějaký neotesanec.“

Pořád si mumlal různé obměny těchto slov, i když otevíral jižní vchod do domu a nazouval si pravou botu – to už se dostal k výrazům jako „potíže“ a „obtěžování“ – a vykročil na trávník. Ovce, které nebyly zvyklé Staxe vídat tak časně, začaly bečet a vyrážely ze sebe udivená „béé“ – tedy do té míry, jak dalece se může ovce něčemu divit.

Terén se na jih a západ od ovčí ohrady svažoval k moři a na západní straně zálivu Staxův otec postavil šikovnou malou loděnici z březového dřeva, od níž kus do moře vybíhalo pěkné molo. Tohle místo patřilo mezi Staxova oblíbená zákoutí a často sem ráno zašel i s kočkami, aby na mole posnídali, načež si kočky a někdy i Stax dopřáli krátké zdřímnutí.

Z okraje jižního trávníku vedly k vodě pískovcové schody. Stax po nich scházel dolů a v té chvíli návštěvník vystoupil z člunu a otočil se k domácímu pánovi obličejem. Byl hubený, ne o mnoho starší než Stax a jeho jasně modré oči byly neustále v pohybu, jak jimi přeskakoval ze Staxe na loděnici a na hlavní budovu na návrší.

Staxovi však připadlo daleko podivnější něco jiného: návštěvník na sobě měl navlečené brnění, jehož části pocházely z různých souprav – zlatý hrudní pancíř nad diamantovými kalhotami a koženými botami – a zbytek ústroje působil jako vzpoura všemožných barev, které se navzájem tloukly, a jednotlivé kusy oblečení jako by svému vlastníku příliš neseděly. Něco se zdálo příliš malé, ba nepohodlně těsné, jiné věci příliš veliké, pytlovitě a plandavě. U pasu měl ten zvláštní lodník zavěšený diamantový meč, který

ale visel na příliš dlouhém opasku, takže si ho majitel při obhlížení okolí neustále popotahoval vzhůru.

„Dobrý den,“ pozdravil Stax, který si připomněl, že by se měl projevit zdvořile, než návštěvníka odežene. „Obávám se, že jsem musel zapomenout na naši schůzku, pane...?“

„Ach, žádnou schůzku jsme domluvenou neměli,“ odpověděl návštěvník s úsměvem, z něhož měl Stax lehký pocit, že je spíš úsměškem. „To jsou nudné záležitosti, sjednané schůzky. Já si chodím, kam se mi zachce a kdy chci. A teď jsem tady.“

Hostova slova vyzněla docela hrubě a Staxovi se to ani za mák nelíbilo. Jeho otec by podobnou situaci zřejmě obrátil v žert, jenže otec miloval návštěvy a rád se seznamoval s novými lidmi. Když Stax žil nějakou dobu v usedlosti sám, dospěl k názoru, že nestojí ani o to, ani o ono. Nebo se tak možná úplně nerozhodl, ale začal se chovat, jako by takové rozhodnutí padlo, takže to vlastně vyšlo úplně nastejno. Lidem, kteří tráví příliš mnoho času sami, bez společnosti druhých, se podobné věci stávají, a obávám se, že právě to potkalo i Staxe.

A tak místo aby po cizincově prohlášení zažertoval nebo stočil rozhovor jiným směrem, zíral nevlídně na příchozího s rukama založenýma na prsou.

„Jaké profesi se věnujete?“ zeptal se.

„Dalo by se říct, že jsem sběratel,“ odpověděl ten člověk s modrými očima neomaleně a obhlížel rodinné sídlo Kameníkových. „Sběratel zážitků.“

„Nechápu, jak by se daly zážitky sbírat,“ namítl Stax.

Tu se vetřelec hýkavě rozchechtal a smál se docela dlouho.

„To si myslím, že nechápete, Staxi Kameníku,“ řekl pak.

Stax už se v duchu pevně rozhodl, že nečekaného návštěvníka nemá rád, ale trochu ho uklidnilo, že zná jeho jméno. To by naznačovalo, že měl alespoň nějaký důvod, proč připlul k doku Kameníků. Stax dumal, jak by se asi s podobnou situací vyrovnal otec.

„Jsem proti vám v nevýhodě,“ pravil Stax. „Vy znáte moje jméno, ale obávám se, že já vaše ne.“

„To nejspíš proto, že jsem je ještě neřekl. Ale protože se brzy důkladně seznámíme, je čas, abych to napravil. Já jsem Fougé Tempro, k vašim službám.“

Načež se Fougé Tempro hluboce uklonil, a když se napřímil, měl ve tváři úsměv, který Staxovi nepřijemně připomínal výraz, jaký by mohl mít predátor při pohledu na obzvlášť tučnou kořist. A co měla znamenat ta zmínka, že se důkladně seznámí?

Stax neochotně usoudil, že otec by s tímto Fougem Temprem zacházel jako s kterýmkoli jiným potenciálním obchodním partnerem, přestože se dostavil bez ohlášení a choval se podivně, ba skoro hrubě. „Nikdy nedovol, aby ti nevalný první dojem bránil ve snaze obrátit ho v zisk,“ říkával jeho otec – či by se tak podle synova mínění vyjádřil.

Staxovi se ta myšlenka nelíbila, protože by nejraději ze všeho tomu člověku přikázal, ať zase zmizí, a to okamžitě, ale donutil se chovat tak, jak si myslel, že by na tuto situaci reagoval otec.

„Nuže, když už se známe, povězte, jak bych vám mohl pomoci, pane Tempro?“ zeptal se Stax.

„Tím, že mě provedete po celém domě,“ odpověděl Fougé. „Zdá se to být opravdu působivá usedlost. Musel jste vynaložit spoustu práce, aby to zde vypadalo tak jako teď.“

„Nu ano,“ zabručel Stax. „Ech, totiž většinu práce zde odvedl můj otec, abych byl přesný. Moje posláním spočívá spíš v tom, že to tady udržuji v chodu.“

„A co to od vás vyžaduje?“ zajímal se Fougé.

„No co... hmm.“ Stax nevěděl přesně, co by na to měl říct. Podetnout tu a tam nějaký dub a zlikvidovat trsy přerostlé trávy v trávníku mu nepřipadalo jako práce, která by na potenciálního obchodního partnera mohla udělat dojem.

„Abych pravdu řekl, dům se většinou udržuje sám,“ přiznal nakonec. „Stejně tak i naše firma. Pane Tempro,

opravdu jste se měl zastavit dřív v kanceláři, než jste se sem vydal. Tam by vám ukázali vzorky minerálů, které těžíme, a taky bloky, které jsme vytvarovali a vyleštili. Ujišťuji vás, že naši pracovníci jsou v tomto oboru nejlepší. Kameník po jméně, kameník po práci – tak se to u nás říká!“

Jeho nucená srdečnost připadala jemu samému směšná, ale Fouge ho sotva poslouchal.

„Kanceláře, pche,“ odfrkl si. „Kanceláře jsou místa, kam odcházejí lidé umřít, jakmile všechno vzdali a smířili se s takovým životem, jaký by podle mínění ostatních měli vést. Pro sběratele jako jsem já je dům klíčem k pochopení duše jeho obyvatele. Tak mě vedte, pane Kameníku!“

A pokynul směrem k domu, jako by si prohodili role a Fouge byl tím, kdo zde žije, zatímco Stax je naopak návštěvníkem žádajícím o laskavost.

Staxe tím tak vyvedl z konceptu, že než si vlastně uvědomil, co dělá, vedl Fougeho po pozemcích, předváděl mu březovou alej a upozorňoval jej na to, že středový sloup fontány je vyhotoven ze světlitu, takže v noci osvětluje trávník.

Takže teď, pokud jste trochu jako já, si pravděpodobně říkáte: NEDĚLEJ TO, STAXI, NECH TOHO! COPAK NEVIDÍŠ, ŽE DĚLÁŠ HROZNOU CHYBU?

Aniž bych chtěl příliš předbíhat, mohu vám říct, že Stax později strávil mnoho, přemnoho bezesných nocí a dnů plných úzkosti, kdy si říkal něco velice podobného. Jenže Stax vyrůstal šťastný a v pohodlí, aniž by se o něho jenom otřelo nějaké zlo, a jako většina lidí, kteří vyrůstají podobným způsobem, i on předpokládal, že ho nikdy žádné zlo nepotká. Brzy měl ke své škodě pochopit, že se v tomto ohledu šeredně mýlil, ale bylo pochopitelně příliš pozdě.

Během pochůzky po pozemcích utrousil Fouge sotva nějaké slovo, a to vedlo Staxe k zamyšlení, jestli se cizinec náhodou nenudí. Když však teď procházel důvěrně známým prostředím, postupně se uklidnil a už se kvůli narušení svého klidu ani tolik nezlobil. Kromě toho byl opravdově

pyšný na usedlost Kameníků, počínaje energicky kvokajícími kuřaty a mnohobarevnými ovceci až po lány květin porůstajících jako koberec terasovité svahy. Netrvalo dlouho a okružní cesta po jeho sídle jej začala bavit, tedy alespoň trochu, a tak otevřel hlavní vchod a pozval Fougeho do domu.

Uhlířka, Lazuritka i Smaragd slyšeli, že se otevírají dveře, a volným krokem přicházeli z ložnice, kde vyspávali v tůňce slunečního světla. Když však kočky spatřily Fougeho Tempra, všechny tři se zastavily jako na povel a ocásky spustily rázem k zemi.

Stax je přívětivě oslovil: „Ahoj, kočičáci, máme návštěvu!“

Jedna z věcí, které na Staxovi vadily jeho sousedům i dělníkům z firmy Kameník, spočívala v tom, že zjevně mluvil daleko vlídněji ke svým kočkám než k lidem. Choval se k nim srdečněji a také se mu s nimi snadněji rozprávělo, přestože, pokud bylo sousedům známo, kočky se o svůj díl konverzace nikdy nestaraly.

V tomto případě se ovšem mínění koček jevilo jako zcela očividné. Uhlířka na Fougeho zasyčela a naježila černý ocásek, až připomínal štětku na mytí lahví.

„No tak, Uhlířko, chovej se slušně...“ spustil Stax, ale než stačil domluvit, všechny tři kočky se daly na útěk a každá se vrhla jiným směrem, takže z nich na místě nezbyl ani chlup.

„Ech,“ zamumlal Stax a podrbal se ve vlasech. „Nevím, co to do nich vjelo.“

„Mě zvířata nemají moc ráda a já zas nemám rád je,“ vysvětlil Fouge věčně. „Tak pokračujme, pane Kameníku, jen dál!“

K vnitřnímu uspořádání a zařizení domu neměl Fouge mnoho co říct, stejně jako se sotva vyjádřil o okolních pozemcích. Očima těkal po obrazech, po nábytku, rostlinách zasazených v květináčích, ale nedával najevo, že by ho něco z toho zajímalo – dokud ho Stax nedovedl do trofejní místnosti.

„Tehle pokoj stojí přesně tam, kde moje babička strávila první noc ve zdejší kraji,“ vysvětloval Stax. „Vlastně nešlo o víc než o díru vykutanou do svahu. Babička tady tehdy neměla ani postel. Celou noc se choulila v noře za stěnou z hliněných bloků a poslouchala skučení příšer tam venku. A podívejte, jak to vypadá teď.“

Stax se hrdě rozhlížel po místnosti se stěnami z leštěných dioritových a žulových bloků, plné jiskřících souprav brnění, jež patřily babičce a otci, zarámovaných bloků vzácných kovů, které symbolizovaly úspěšné podnikání rodu Kameníků, a s rozměrnou mapou pokrývající celou jednu stěnu.

„Měli jste tu díru zachovat v původním stavu,“ mínil Fouge. „Jako připomínku.“

„Ach, mně není třeba nic připomínat,“ přikývl Stax. „Takový je přece účel celé téhle místnosti.“

„Ano, určitě to působí ohromným dojmem,“ připustil Fouge, přikročil k mapě a vytahoval se na špičky, aby na ni lépe viděl. Očima sledoval modré klikaté čáry řek protékajících zelenými plochami lesů a džunglí. „Ale co znamenají všechny tyhle vlaječky, které někdo namaloval na mapu?“

„To jsou jednotlivé základny našeho rodinného podniku,“ řekl Stax. „Na některých místech stojí domy, i když zdaleka ne tak báječné jako tehle, to vás mohu ujistit. Jinde jsou pouhé chaty, kde se najde sotva víc než postel, pec a pracovní stůl. Otec jich zbudoval celou síť, aby zajišťovaly fungování naší firmy.“

„Váš otec musel být ohromně pracovitý,“ přikyvoval Fouge. „A co se s ním vůbec stalo?“

„Před několika roky umřel,“ zamumlal Stax. „Jeho loď se ztratila, když plul z naší jižní základny. Stalo se to sotva měsíc potom, co zemřela babička. O matku jsem přišel, když jsem byl ještě kluk. Takže jsem zbyl jenom já.“

„Není jednoduché zůstat sám z celé rodiny, když se o člověka nikdo nestará,“ soucitně pronesl Fouge.

„Ano, všichni mi moc chybí, myslím na ně každý den,“ příkyvoval Stax. „Já se o sebe ale dokážu postarat.“

„Takže všechno zvládáte?“ zeptal se Fouge, ale ani se přitom na Staxe nepodíval, protože zaujatě studoval mapu. Ukázal na zelenou vlaječku uprostřed: „Tady jsme my, že ano?“

„Správně. To je Kamenický poloostrov. Tady jsem doma.“

„A tohle by pak mělo být to ledovcové pole, kolem kterého jsem musel proplout, abych se k vám dostal,“ usoudil Fouge a poklepal na část mapy na východ od poloostrova. „Nebezpečné vody, pane Kameníku. Ale to vy samozřejmě víte, když vidím, jak blízko těch ledovců žijete.“

„Asi ano, jenže já jsem se tam nikdy člunem nevypravil. To je příliš riskantní. Zbytečný hazard. K čemu by taková cesta mohla být dobrá, pane Tempro?“

„Abyste viděl to, co máte prakticky před prahem,“ prohlásil Fouge a zavrtěl hlavou. „Ale to je jedno. Co značí vlaječka v té oranžové oblasti tady na severu? To je jistě nějaké hodně zajímavé místo.“

„Nějaké pustiny, aspoň to tak vypadá. Tam jsem taky nikdy nebyl,“ odpověděl poněkud toporně Stax. „Lidé v naší kanceláři by vám o našich odlehlých základnách mohli povědět mnohem víc, pokud se o ně zajímáte.“

„Tak se mi zdá, že jste vlastně nebyl skoro nikde,“ konstatoval Fouge. Stax otevřel ústa, aby proti tomu protestoval, protože mu připadalo jako poslední kapka, na kterou ještě čekal. Získal dobrý důvod, aby toho protivného chlápka požádal, že se má vrátit, odkud přišel.

Než však Stax stihl zvolit správná slova a vyřknout je, Fouge ho obdařil širokým úsměvem. „Ale kdo by vám mohl co vytýkat, když žijete v tak krásném domě a obklopený takovou nádherou?“

To byla první zdvořilá věta, kterou ze sebe Fouge vypravil. Stax se rozhodl nahlížet na všechno z té lepší stránky – zdálo se mu příhodné, že si ten člověk konečně vzpomněl na dobré vychování. Stax skromně přikývl, ale Fouge už se

otácel, aby se podíval na zadní zahradu, a zase těkal pohledem z bazénu k padacím dveřím, které se rýsovaly na okraji trávníku.

„Pod tím poklopem je vchod do hlavního dolu Kameníků,“ vysvětloval poněkud neochotně Stax, rozhodnutý nicméně projevit hrdost na řemeslo své rodiny. „Chtěl byste se tam podívat?“

„Ano, to moc rád,“ přikyvoval Fouge. Stax ho tedy vedl zadním vchodem ven na trávník a potom otevřel poklop. Sestoupil po žebříku, který končil na vršku úzkého kamenného schodiště. Tam počkal, dokud se k němu host nepřipojil. V podzemí panoval chlad a vzhůru po schodišti táhl slabý průvan.

„Tudy,“ řekl Stax a začal sestupovat po schodech. V úzkém prostoru šachty vyvolávaly kroky ozvěnu. Když sestoupili asi o deset bloků níž, ocitli se na odpočívadle, odkud vedly dveře a úzké okénko do skladiště, v němž bylo uloženo hornické nářadí a další zásoby. Z této podesty schodiště odbočilo a pokračovalo dál do hlubiny, ale po pravé straně už ho nelemovala kamenná stěna.

„Teď dávejte pozor. Návštěvníci se tady někdy cítí trochu dezorientovaní,“ varoval Stax cizího chlapíka, který mu sestupoval v patách.

„Proč by měli... Och!“ vydechl Fouge a reflexivně natáhl ruku, aby se opřel o stěnu. „Aha.“

Pod nimi spadala dolů ohromně hluboká šachta. Její ústí tvořil čtverec o straně dlouhé dvacet bloků. Zde byly stěny jen hrubě vytesané do kamene. Po obvodu šachty se táhlo dolů úzké schodiště. Jeho stupně pokračovaly stále níž a níž a níž, až docela dole vypadalo, jako by ke skále bylo přilepené nějaké vlákno. Na stěnách visely v nepravidelných odstupech louče a Stax viděl stále menší a menší jiskřičky jejich oranžového světla, než i ty zanikly v temnotě. Pochodně pomrkávaly v průvanu, který táhl zdola, a Stax i Fouge ho cítili.

„Jak hluboko to sahá?“ zeptal se Fouge, který se tiskl zády ke stěně.

„Šachta je vykopaná až k podloží – takže se dolovalo pořád dál, dokud to šlo,“ odpověděl Stax a ukázal na strop nad jejich hlavami. „A tohle, věřte nebo ne, je dno bazénu.“

„Z toho bych byl asi nervózní, kdybych se měl koupat nad takovouhle nicotou,“ mumlal Fouge.

„Ale kdež, je to opravdu bezpečné,“ nesouhlasil Stax, lhostejně přikročil k samé hraně schodiště a nahlížel do hloubi dolu.

„Neměl byste být trochu opatrnější, pane Kameníku? Taky byste mohl špatně šlápnout.“

„Jsem na to zvyklý,“ vrtěl Stax hlavou. „Tohle je na mém zadním dvorku, víte? Jako kluk jsem byl tady dole v jednom kuse a učil jsem se rodinné řemeslo. Jak najít nejlepší vrstvy, kde se vyplatí dolovat, jak se vyhnout lávě a vodě, způsoby vyhledání nejbohatších rudných žil. Prostě takovéhle věci.“

„Mě by děsilo pomyšlení, že by do mě mohl někdo strčit,“ přiznal se Fouge a Staxovi se skoro zastavilo srdce, když si uvědomil, že se k tomu podivnému návštěvníkovi obrátil zády. Rychle o krok ustoupil, aby se dostal Fougeovi z dosahu, ale když se po něm podíval, zjistil, že pořád stojí zády nalepený na stěně šachty.

Stax si řekl, že se asi zachoval směšně. Ten člověk působil hrubě a divně, ale to z něho nedělalo kriminálního, natož vraha.

„Horník se nesmí bát výšek, pane Tempro,“ poučil ho. „A ani těsných prostorů, když na to přijde.“

„To si dovedu představit,“ souhlasil Fouge a opatrně pohlédl dolů. „Takže odsud pochází to ohromné bohatství rodiny Kameníků.“

„Inu, já bych neřekl, že je ‚ohromné‘, a kromě tohoto máme ještě další doly,“ opravil ho Stax. „Ale je pravda, že tento vznikl jako první. Dolovat tady začala babička a těžila

většinou uhlí a diorit. Pak spolu s mým tátou začali kopat víc a dostali se až dolů k podloží. Těsně nad ním vyhloubili komplex důlních chodeb. Z centrální šachty, ve které teď stojíme, se táhnou chodby na čtyři sta bloků všemi směry.“

„Tam se člověk asi lehce ztratí, ne?“ mínil Fouge.

„Ale kdepak, je to skoro nemožné. Máme zavedený určitý systém, víte? Spojovací chodby mají vždycky na šířku dva bloky, takže takovou chodbu snadno poznáte. Z ní se větví další chodby, které mají šířku jenom jednoho bloku, jako větve vybíhající z kmene stromu. Víte co? Nejlepší bude, když sestoupíme dolů, abyste to viděl na vlastní oči.“

Stax hostu pokynul a Fouge se na chvíličko rozhlédl kolem sebe a stočil pohled dolů, na úzkou římsu tvořenou schodištěm klikaticím se podél stěn do hlubiny. Potom zbledl a vrátil se k relativnímu bezpečí stěny šachty.

„Jestli máme jít tak hluboko, asi byste si měl vzít nějakou zbraň,“ navrhoval Fouge.

„V babiččině dole?“ podivil se Stax. „To ne. Nikdy sem zbraň nenosím – nenosil jsem ji, ani když jsem se teprve učil dolovat, tím méně teď, kdy sem chodím na inspekce. Neberu si ani brnění. Všechna ta váha člověka zbytečně zatěžuje a chodit po těch schodech je už tak dost namáhavé.“

„Já jsem si o vás myslel, že se nikdy nechováte lehkomyslně, Staxi Kameníku,“ prohlásil Fouge a v očích se mu zajiskřilo. „A teď slyším, že chodíte na potulky těmito neosvětlenými vnitřnostmi země a nemáte v ruce ani nůž a na hlavě ani plechový hrnec, abyste si chránil lebku, kdyby vám mělo něco spadnout na hlavu.“

Stax se zasmál. „V dolech bývalo dost nebezpečno, to je pravda. Babička nám vyprávěla, jak ve tmě bojovala s kostlivci, až nám vlasy vstávaly hrůzou. Jenže všechny jeskyně tady jsou dávno vyčištěné nebo zazděné a do šachty se zvenčí nic nedostane. Vlastně se do dolu nedá vejít jinak než těmi padacími dveřmi nahoře. A ujišťuji vás, pane Tempro, že všechny chodby jsou dostatečně osvětlené. Takže

i proto by se tady ty nepříjemné obludy moc nezdržovaly, nemám pravdu?“

„Ano, je to tak, myslím, že by se tady neusadily,“ připustil Fouge. „Děkuji za prohlídku. Hodně jsem se díky ní poučil.“

Potom, aniž by čekal na Staxe, se obrátil a spěchal po úzkých schodech vzhůru.

To už si Stax stačil na unáhlené chování svého hosta trochu zvyknout a došlo mu, že Fouge se bojí hloubky pod nimi, takže se raději vrací do světa nahoře, na zelenou trávu pod zářícím sluncem. Když se uchýlili zpátky do domu, zdál se Fouge hluboce zamyšlený. Pak ale spočinul pohledem na hodně opotřebovaném kamenném krumpáči a ztupeném kamenném meči, které visely v rámech na stěně.

„To se mi zdá jako nezvykle čestné umístění pro dvě poničené věci,“ poznamenal.

„Patřily babičce. Vyrobila si je té první noci, když se tady schovávala v díře vykutané v hlíně,“ vysvětloval Stax. „Než se dostala k první žíle s železnou rudou, tak je skoro úplně opotřebovala, jenže babička nikdy nic nezahodila. Otec je pak pověsil sem, abychom si pořád připomínali, z čeho jsme vzešli.“

„Aha,“ přikývl Fouge a přejel bledým prstem po zubaté čepeli meče.

„Věřím, že vám to připadá divné,“ pokračoval Stax. Sám si po pravdě řečeno vždycky myslel, že starý krumpáč a meč vyhlížejí dost šupácky, a uvažoval, jestli je nemá sundat a schovat někde ve skladišti. Na jejich místa by vybral něco jiného – možná nějaký barevný a veselý obraz nebo květinové aranžmá.

„Mně to vůbec nepřipadá divné,“ namítl Fouge. „Vlastně bych je označil za zřejmě nejcennější věci v celém domě. Nemůžu se dočkat, až si je budou moci prohlédnout i moji společníci.“

„Společníci?“ vylekal se Stax, který se nemohl dočkat, až se Fougeho zase zbaví.